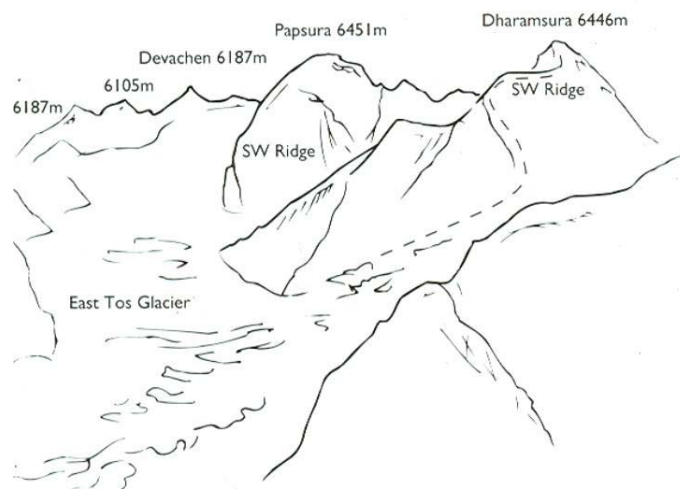
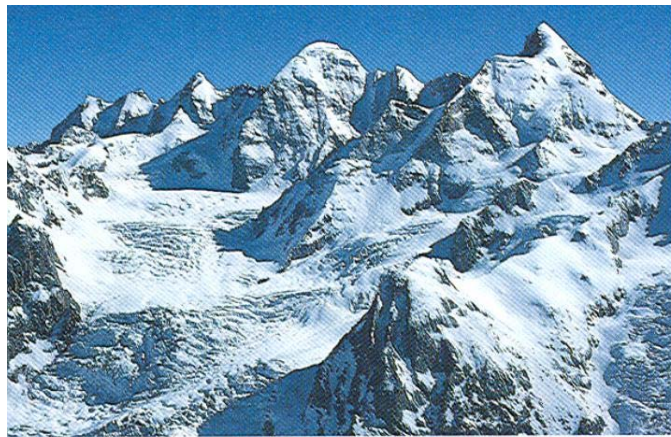

دارامسورا ۶۴۴۶ متر / پاپسورا ۶۴۵۱ متر

یال های جنوب غربی

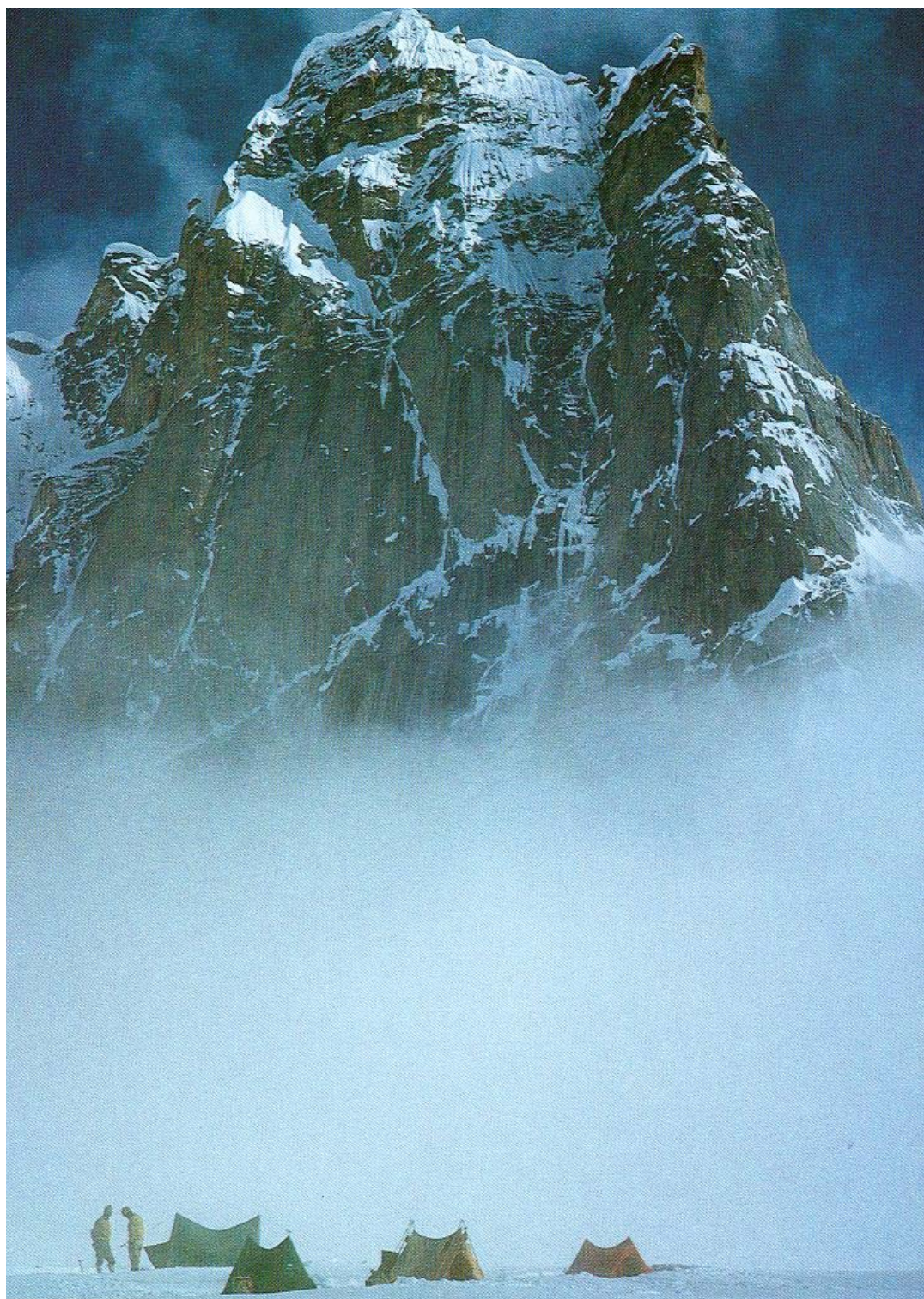
دارامسورا (Dharamsura)، که پیشتر با نام وایت سیل (White Sale) به معنی بادبان سفید شناخته می شد، برای اولین بار در سال ۱۹۴۱ توسط یک گروه بریتانیایی به سرپرستی جیمی رابرتز (Jimmy Roberts) صعود شد. ۳ کیلومتر به سمت غرب و کمی بلندتر توده پاپسورا (Papsura) اولین بار در سال ۱۹۶۷ صعود شد. کولو (Kulu) منطقه ایست که در آن به خاطر وجود جاده های صعب العبور اما ماشین رو فرصت های بسیاری برای صعود قله های بالای ۶۶۰۰ متری مناسب هیئت های کوچک یافت می شود.

دیواره شرقی یخچال توس شرقی خط الراسی از قلمی است که با یال های برفی باریک به یکدیگر متصلند. در این نما یال های جنوب غربی دارامسورا و پاپسورا کاملاً مشخصند. (نیک گروز (Nick Groves)

بخش مرکزی آن به نام مانالی (Manali) بیشتر از یک قرن است که به عنوان یک تفرجگاه شناخته می شود و نقطه دلپذیری برای شروع برنامه کوهنوردی است. چند کیلومتر به سمت شمال گردنه روهتانگ (Rohtang) هم اکنون محل گذر جاده ای به سمت دره چاندارا (Chandra) است. در شمال آن کوه های لاهول (Lahul) سر به فلک کشیده اند، که معروف ترینشان مولکیلا (Mulki) نام دارد. در سمت شرق پس از کونزوم لا (Kunzum La) صحرای خشک سپیتی (Spiti) قرار گرفته است. نزدیکتر به مانالی، بلافاصله در شرق آن کوه های کولو قرار دارند که احتمالاً جذاب ترین صعودها را به یک کوهنورد فنی کار ارائه می دهند. تعداد زیادی از بهترین قله ها در اطراف دو یخچال مالانا (Malana) و توس (Tos) پراکنده اند؛ یخچال هایی که به سمت جنوب و به دره پارواتی (Parvati) سرازیر می شوند. ایندراسان (۶۲۲۱ متر) (Indrasan) و دئو تیببا (Deo Tibba) شناخته شده ترین قله های حلقه مالانا هستند. علی راتنی تیببا (Ali Ratni Tibba) چند صد متر کوتاه تر از این دو، یک مخروط اعجاب انگیز است. حوزه یخچال توس در میان دیواره ای از قله هایی محاصره شده است که شاید جالب توجه ترینشان دارامسورا (قله نیکی) و پاپسورا (قله شرارت) باشند.

دارامسورا برای دومین بار در سال ۱۹۶۱ توسط هیئت بریتانیایی دیگری به رهبری باب پتیگرو (Bob Pettigrew) صعود شد. همانند رابرتز، تیم پتیگرو از طرف یخچال شرقی توس شروع کردند و بارگاه اصلی شان را در محل مشخصی در ارتفاع ۴۳۵۰ متری، زیر آبشار یخی پرابهتی برپا کردند. از آنجا به یک گردنه بر روی مرز توس و بارا شیگری (Bara Shigri) رسیدند و به سمت بالای دارامسورا و یال شمال شرقی ادامه مسیر دادند. در هیئت اعزامی بعدی پتیگرو به این منطقه، در سال ۱۹۶۷، جف هیل (Geoff Hill) و کالین پریچارد (Colin Pritchard) اولین صعود پاپسورا را از طریق یک دهلیز برفی در جبهه جنوبی و منتهی به گردنه ای بر روی یال جنوب شرقی انجام دادند. در سال ۱۹۷۷ گروه بریتانیایی دیگری به سرپرستی پل بین (Paul Bean) صعود سبکباری را بر روی یال های جنوب شرقی پاپسورا و دارامسورا از مسیرهای جدید انجام دادند. از لحاظ نما این دو مسیر زیباترین و باشکوه ترین مسیرهای این توده هستند و مستقیم ترین و جذاب ترین صعودها را بر روی این دو قله دارند.

یک قلعه بی نام بر دیواره غربی یخچال توس، بالای سارا اومگا (Sara Umga) (باب پتیگرو)

شانه بلند دارامسورا در ارتفاع ۶۰۰۰ متری در انتهای یک دهلیز مشخص ۸۰۰ متری با شیب ۵۰ درجه در سمت شرقی یال قرار دارد. از اینجا به بعد خط الراس تماماً بر روی برف تا قله امتداد دارد. در مکان هایی مسیر باریک است. از قله یال متقارن پاپسورا در سمت چپ قرار گرفته است. این مسیر از یک تیغه صخره ای در ابتدای یال شروع می شود، جایی که برفچال های لبه جبهه جنوبی را به یکدیگر متصل می کند. بعد از یک شانه در انتهای آن، تنوره های یخی در سمت غربی شروع می شوند و تا پیش از یال ادامه دارند و پس از آن مسیر برای چند طول با درجه سختی حداکثر VI بر روی تخته سنگ ها و مسیرهای ترکیبی ادامه می یابد و سرانجام ۵۰۰ متر بالاتر از شانه وارد برف ها می شود. از اینجا به بعد شیب تا قله کمتر می شود.

شاید بهترین مسیر فرود از دارامسورا از طریق یال جنوب غربی باشد، درحالیکه در مورد قله دشوارتر پاپسورا توصیه می شود که یا از یال شمال غربی تا مسیر زیر دواچن (Devachen) یا از یال پرشیب تر شرقی به دهلیز پرشیب و احتمالاً یخی و فرود مستقیم تا یخچال و اولین مسیر صعود، استفاده شود.

تعدادی از قلل این منطقه به صورت منفرد و یا در گروه های کوچک بر روی تراورس هایی قرار دارند که به واسطه یک یال طولانی توس شرقی را از یخچال بارا شیگری جدا کرده اند. در سال ۱۹۷۸ مایک سیرل (Mike Searle) و نیک گروز (Nick Groves) قله های دیسپشن (Deception)، آنگدو ری (Angdu Ri) و دارامسورا را تراورس کردند. آن ها دارامسورا را از اولین مسیر فتح آن صعود کردند. تراورس کامل پاپسورا و دارامسورا از یال جنوب غربی پاپسورا آغاز شده و فرود از یال جنوب غربی دارامسورا پایان بخش آن خواهد بود.

نام	دارامسورا (وایت سیل)؛ پاپسورا
ارتفاع	۶۴۴۶ متر؛ ۶۴۵۱ متر
مکان	کولو، هیماچال پرادش (Himachal Pradesh)، هندوستان
مسیرها	یال های جنوب غربی
اولین صعود	دارامسورا: ۲۷-۲۸ می ۱۹۷۷ توسط رولند پریمنت (Rowland Perriment) و

جورج کراوفورد اسمیت (George Crawford-Smith) (بریتانیا)؛ پاپسورا: ۳۱ می-۲ ژوئن ۱۹۷۷ توسط پریمنت و بری نیدل (Barry Needle) (بریتانیا)	
ارتفاع بارگاه اصلی ۴۳۵۰ متر در یخچال توس شرقی زیر اولین آبشار یخی بزرگ و در فاصله چند ساعت بالاتر از پوزه یخچال توس در ارتفاع ۳۸۴۰ متری	
جاده انتهایی کاسول (Kasol)، بوسیله جیب یا اتوبوس از طریق بونتار (Bhuntar) در دره بیز (Beas) واقع در جنوب مانالی	
مسافت راهپیمایی ۴۰ کیلومتر؛ حدود ۷ روز از کاسول	
فصل صعود می/ژوئن یا سپتامبر/اکتبر	
مجوز بنیاد کوهنوردی هندوستان، دهلی نو	
نرخ موفقیت بسیار زیاد	
کتابنگاری گزارش این دو اولین صعود به صورت خلاصه در AAJ مجلد ۱۹۷۸ به رشته تحریر درآمده اند و یک مقاله تصویری نیز از آن در AJ مجلد ۱۹۷۸ ثبت شده است.	